

Posudek vedoucího bakalářské práce

Theodora Bognárová - Giacomo Puccini - Tosca

Tématem bakalářské práce je komplexní scénografické řešení Pucciniho Tosci.

V teoretické části bakalářské práce se studentka věnuje životu a dílu Giacoma Pucciniho, ději a historickému rámci Tosci, rozbořem hudební složky a jejím vlivu na scénografické řešení opery. Dále rozebírá rozdílnost operní a činoherní scénografie. Věnuje se problematice závěru Tosci - skoku z hradeb Andělského hradu. Nakonec porovnává čtyři realizace opery (Svobodovu scénografii Tosci z roku 1957 ve Velké opeře 5. května, současnou realizaci ve Státní opeře, realizaci v Národním divadle ve Varšavě z roku 2019 a realizaci v La Scale z roku 2019).

Část o hudbě a jejím vlivu na koncepci scénografie je napsána s velkým zaujetím. Doporučil bych však hlubší ponor do problematiky, detailnější a přesnější rozbor realizací Tosci a relevantnější argumentaci v případech, kdy se studentka vůči něčemu vymezuje či zaujímá pevná stanoviska. Dále bych doporučil přesnější formulace vět a myšlenek, ne vždy mi přišly zcela srozumitelné.

Praktická část je věnována vlastní scénografické koncepci bakalářského projektu. Základním východiskem scénografického řešení bylo studentčino vnímání emoční stránky hudby a děje. To jí inspirovalo k vytvoření "světa unaveného všemi válkami a boji, který je znovu vystaven další hrozbě" a "prostoru asociujícím podzemní katakomby a vězení". Prostorové řešení vychází z potřeby navodit pocit stísněnosti, uzavřenosti a nesvobody. Šedé betonové stěny, zavěšené kovové lávky, scénické objekty a střídmá barevnost kostýmů má kontrastovat s opulentností hudby a romantikou děje.

Potřebu jakési nekonečnosti prostoru směrem dolů a nahoru studentka řeší jednak podsvíceným kovovým roštem na podlaze, jednak třemi kovovými lávkami, které v průběhu spouští z provaziště a jejich poloha v jednotlivých dějstvích určuje daná prostředí opery. Lávky by měly být pochozí.

Dispozice stěn uzavírajících prostor se až na samotný závěr opery téměř nemění a jednotlivá prostředí opery jsou definována spouštěnými a naváženými scénickými objekty - kostelní lavice překryté igelitem, pojízdné schody navazující na lávku jako malířské lešení a rozmalovaný obraz, sbírka zabavených uměleckých děl, empírové křeslo a stůl, atp.

Závěr opery studentka vyřešila zdvižením úzké zadní stěny - jakýmsi prolomením pozemského vězení. Za ní odhaluje prázdný prostor se zavěšenou našikmenou lávkou, zakončený bíle nasvíceným horizontem. Ten má evokovat svobodu. Tosca opouští prostor po lávce a skok z hradeb je vyřešen za scénou.

Kladně hodnotím jistou jednoduchost prostorového řešení, kdy jedním konkrétním, přesně vybraným objektem, dispozicí zavěšených lávek, jasně určuje dané prostředí a nemá potřebu prostor dále popisně zahlcovat.

Chybou je myslím viditelná výška stěn. V případě, kdy si studentka definovala prostor jak "nekonečný" stísněný a uzavřený, je viditelné zakončení stěn, podpořené a vyrýsované na šedém horizontu, popřením základní koncepce prostoru.

Dále mi není zcela srozumitelné technologické řešení, například nástupy sboru na lávky či systém přestaveb.

Do budoucna též doporučuji nezůstávat zarytě u prvního nápadu a hledat další možnosti a varianty prostorového řešení.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení "C"

MgA. Michal Syrový